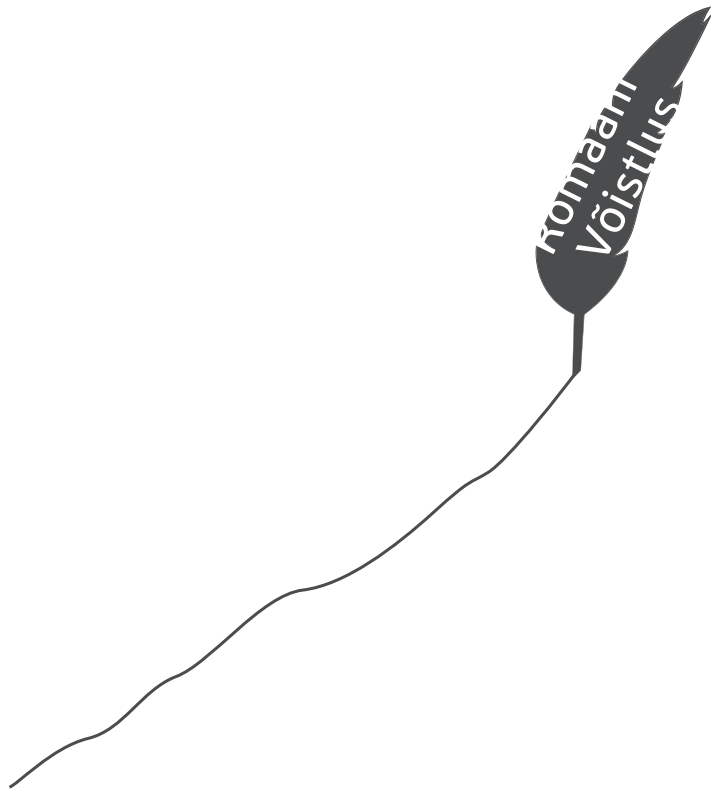

Markus Väin

Illuminati

Markus Väin
Illuminati

Toimetanud Lea Arme
Kujundanud Tõnis Kipper

© Markus Väin ja Tänapäev, 2019

ISBN 978-9949-85-580-3

www.tnp.ee

Trükitud AS Pakett trükikojas

*See on inimhinge ideaal
Olla kammitsematu, küllalt võimas,
et luua või hävitada ükskõik mida
Kuid niisugune võim on mürk
Aja jooksul ta hävitab oma omaniku.
Kuni jääb vaid illusioon
Palju elegantsem lahendus, kui maailm ise*

Oletame, et kõik järgnev on ühe isiku kaardistatus, dialoog eluga läbi aastate, mis määravad inimese „täiskasvanuks“ saamise. Olgu ta pühendatud kõigile, kes neiks kõnelusteks ainet andsid.

INTRO

Siin Maailmalaiuse Illuminati Ülemlord
(KUUPÄEV JA AASTA KAOTATUD).

Relva kõik katsetused on läbi viidud 100% eduga.

Vastutavad isikud nii G7 kui plaanipärastes G8 piirkondades
on kinnitanud täielikku valmisolekut.

London on ette valmistatud. Pariis ootel, Rooma korraldatud.
Vaenlane pole seganud ühtegi sfääri.

Tema käigud on tundmatud, aga kõigist rikkumata
turvameetmetest järeldeb tema jätkuv teadmatus või
ressursiline defitsiit.

Rooma kohtumine on homme. Agent ette valmistatud.

Kirjad kolmele perekonnale on saadetud ning
R on nõutud vastuse andnud.

Server ette valmistatud.
Vaenlane kõigi märkide kohaselt lõksu astumas.

Lugupidamisega
M.

C-A päevik
viimane sissekanne (kuupäev salastatud)
Tipus hakkab tuuliseks minema.

Aeg on valmistuda sõjaks, millest keegi välja joosta ei suuda.
Kahtlus on ilmselt kõige inimvaenulikum emotsioon.
Närv ja kõrvaldamatu tunne –
Kas miskigi sellest, mida me teeme, pole enam kui narrus?
Me lõime jumala. Me kukutasime ta. Me algatasime sõjad.
Me lõpetasime need.
Üks maailm võib olla palju...
Vaid need, kes seavad idee kõrgemale kui elu,
pärivad õiguse lõhkuda nende sureliku ihu.
Ja ainult üks. Üks nende endi hulgast. Võib nad hävitada.
Et tema tumedatest ainetest võiks sündida uued.
Ma tunnen seda.
Nagu depressioon, aga vägivaldsem.
Ma olen väsinud ahnusest.
Nii teiste kui enda omast.
Tüdinud võimust, egost, tagajärjetust lõhkumisest
ja tohutust rikkusest, kuhu alati pageda.
Ma olen väsinud elutust betoonist ja klaasist oradest
taevapiiri templites.
Inimhing on aeglaselt lõigatud haavade bukett.
Paljasta need maailmale ja veritse pokaali ning lase pööblil
see ära juua.

Neile meeldib su lugu.
Usu mind.

PROLOOG. MURDEPUNKT

„Säde lüüakse hetkel, mil keegi enam sooja tuha maitset ei mäleta. Universaalse kindluse aegadel on kaos pakilisem kui stabiilsus. Kadunud on maailm, mis elab igaveses rahu.“

See oli vana väsinud ilmega maja Rooma kesklinna ligidal. Fassaad koosnes kaunilt laotud kivikaartest, kuid kivi oli ajast tuhniks pleegitatud ja servad ümaraks hõõrutud. Keegi polnud vaevunud päevinäinud ehitise hooldamisele tähelepanu pöörama. Kuigi vaevalt majal midagi selle vastu oli. Vastupidi – ta paistis oma iidset, surelikkusest ihutud välimust nautivat. Tal oli oma aura. Silmapaistmatu, kuid isikupärane.

Täna oli aga mittemidagiütleva hoone ette pargitud terve hulk autosid, milledest enamiku väärtus ületas vaesema klassi inimese elu sissetuleku. Ometi ei põlenud akendes ainsatki tuld. Lähemal vaatlusel paljastusid kaks uste ees seisvat tumedat kogu. Nad valvasid pilkases pimeduses raidkujudena tumedat, ometi mitte tühja hoonet.

Maja keldriaknad olid kinni müüritud koledate punaste tellistega, mis mõjusid tema ajaloolisel ihul kui mädapaised. Mört oli hoolelt laotud kivide vahelt välja pudenenud. Pragudest võis vilksamisi tabada kuma. Tellistetaguseid ruume valgustasid hubased lambid.

Ohtra mööbli ja ootamatult maitsekate aksessuaaridega sisustatud keldrikorrust täitsid värvikas jutuvada, voogav muusika ning üksikud, ent meisterlikud palgatud tantsijad, moodustades ühes tosinate säravate külalistega maskeeringu, mille mõni vanamoelisem vaatleja „kokteilipeoks“ ristinud oleks.

Tähelepaneliku vaatleja huvi võis aga magnetina tõmmata omapärane kohtumine, mis leidis aset sellesama keldri nurgas, hulga suurte ebamääraste siniste piltide all, ühel ruugel diivanil.

„Ma tunnen end kuidagi... *sobimatuna*. Mul oleks ehk rohkem mõtet, kui ma oleks nagu kõik teised. Tööriist paljude hulgas,“ väitis verinoor mees, rietatud iselaadi pastelsetesse dressidesse, mille kõik taskud näisid nukrailmeliselt tühjad, justkui oleks nende sisu äsja mööda linna laiali pillutatud. „Elu on nii *vahelduv*, ühteageu vaimustav ja tülgastav, et ma ei julge mõeldagi, teen ma õigesti, pingutan ma piisavalt või kas üldse pingutada...“

Ta paistis viivuks oma mõtetesse takerduvat – hele hirm vestluskaaslase ees häbisse jääda pleegitas lapseohtu nägu. „Kas teie usute, et eludel on ülim mõte? Et *igal* elul on mingi mõte? Ma tõepoolest soovin, et mu elu võiks olla midagi tõelist. Ja haruldast. Sest tegelikult täpselt nii lihtne see ongi. On praegune ja ülejäänud hetked ning lõpp – loeb ainult, kui lõbus sul on...“

„Ja on sul lõbus?“ küsis õhukeses keepmantlis punapäine naine kogenud toonil, mis meenutas öist kõrbe. Õigemini meenutas ka naine ise midagi, ent see miski oli kõrbest märksa isiklikum ning ja metsikum ning nii tema vestluskaaslane kui ka juhuslik vaatleja olnuks mõlemad peomelust liialt joobnud, et seda selgelt tabada, veel vähem kirjeldada. „Elul on mõte? – Vaevalt. Enda jaoks küll mitte... Teiste jaoks? – Ehk tõesti. Igal elul on mõte mõne teise elu jaoks... kas või ainult keharaku või toiduna.“

Noormehele meenus, kuidas ta kunagi oma emaga samal teemal vaidles. Ema arvas täpselt samamoodi kui too naine ta ees, ent toona oli tal hulk vastuväiteid, näiteks imikud, kes võivad surra vahetult enne või pärast sündi. Kuidas saab elu mõte midagi sellist olla? Rääkimata lihatööstuses hukkuvatest tibudest ja muudest loomadest. Ometi nüüd, tolle naise suust, paistsid argumendid end ümber pöörvad.

Seega valis ähmis nooruk vastuseks küsimuse: „Kas *sinul* on lõbus? Ma olen ehk liiga pilves, aga ma arvan, et kui ma sind kainenä

veel mäletan, mõtlen sulle tagasi kui elule. Sina elad. Sina oled see tabamatu miski, millest ma rääkisin. *Teos*, mida ükski autor ei saa piiridesse panna... Ei-ei-ei – ma mäletan sind kindlasti. Luban, et mäletan, sest ma tean, et enam me ei kohtu...”

Kerge paanika valgus üle poisi näo nagu inimesel, kes midagi ütlemata tähtsat unustab. Ja võrreldamatu naine tema vastas näis nukker, justkui oleks jäänud ilma mõnest elu väikesest imest, nii nagu järjekordne tuttav seda talle kirjeldab.

Noormees jätkas kogeldes: „Ma ei tea. Ma lihtsalt ei tea midagi ja see ongi probleem...”

Naine vangutas pead: „See näib sulle nii. Sa oled noor – väga noor ja liiga noor.”

„Liiga noor, et aru saada?”

„Liiga noor, et leppida.”

„Leppimine on mandumine!”

„Vastupidi. Sõja algus.”

Merehallid silmad vaigistasid ta pilguga. Neis oli liialt selgelt saladusi, mida ta poleks osanud küsida. Ühtäkki tundis ta igatsust. Peaaegu – tegelikult täiesti – hingesugulust. Et kõik, mida ta vajab, asus nende kaunite silmade taga. Ta võttis hoogu... valmistus küsima midagi, mis võis pöörduda tagasi igal kujuteldaval viisil, iseäranis tolle tundmatu olendi silmist. Tal oli vaid üks šanss. Süda vemmeldas. *Küsida õigesti... või tegutseda kohe? Ei! Niisugusega ei saa kohe tegutseda. Või saab? Ta on vaikne. Ta ootab.*

Mees talitses oma sisemist riiki; vaigistas parlamente ja nõukogusid, kantseri ja kindralid. Ta pidi tegutsema üksi, sest arvamuste paljusus jätab valikud karile. *Naine ootab. Ta hakkab tüdima...*

„Sa leiaks minust vihjeid ja viiteid miljonile kontseptsioonile, aga ma pole ükski -ist ega ükski -ism. Ükski idee ei plahvata ega võta üle – ma pean niisugust elu väikestviisi meisterlikuks... mitte et ma ei usuks, et miski terviklik on nende mõtete taga olemas – loomulikult on – lihtsalt ta lipsab mul alalõpmata eest. Ja nüüd ma miskipärast seostan teda sinuga, anna andeks – ilmselt on asi uimastites.

Aga ma seostan kõike sinuga,“ lõpetas ta närviliselt puterdades, hirmunud kinnitusega. Halvim sai tõeks, ta ei tabanud naise silma- des vastust. Kuigi mingi mehhanism näis nende varjus olevat käima lükatud. *Lootus ei sure – ta muutub.*

„Kes sa oled?“ Merehallid silmad vaatasid teda majesteetliku, *huvitatud* pilguga.

Veider noormees tajus oma häält kerkimas, kuna ta voolava akt- sendiga kuulutas, et ta on vast kõige haruldasem isik siin ruumis, tulevane maalikunstnik kaugelt maalt, seitsme riigi ja mere tagant, paigast, millest mileedi ilmselt iial kuulnud pole. Ta palus end kut- suda artistinimega – *millise ta küll valib?* – Monet.

Silmad olid endiselt huvitatud. Ta polnud end veel ammendanud. Tuli uus küsimus: „Kuidas sa siia peole sattusid? Kuidas sa üldse Rooma sattusid?“

Mees nentis – vaevu ennast kuuldes –, et see on esimene reis ta elus, stipendiumi toel. Et ta peab sügisest siia akadeemiasse õppima tulema, aga esimese külastuse tegi nüüd, et nägu ära näidata ja olmet organiseerida; et ta alustas kolm päeva tagasi ühest Rooma kesklinna pubist, aga ainete tarvitamine läks käest. Ta jäi kojulennust maha ning tal pole aimugi, kus ta on või kuidas ta siia, nende ebatõenäo- liste olendite sekka sattus.

Ta võttis julguse kokku ning uuris: „Aga kes teie olete?“

Naine lasi küsimusel õhku täita, otsekui oleks huvi palsam, milles kümblemist ta kogu hingest nautis. Keegi noogutas talle teispoolt ruumi ja see oli märguanne. Mees aistis seda.

„Ma võiksin sulle öelda, kelleks ma end pean. Aga sinu antud kirjeldus meeldib mulle rohkem. Mul pole midagi lisada.“ Naine tõusis, öeldes midagi taolist, et tal on teises ruumis mäng pooleli ja žetoonid varastatakse ära, kui ta pikale jääb. „Kõik saab korda,“ lisas ta veel umbmäärase kaanoni, mängides selle oma vaimustava tooniga vääriliselt universaalseks.

Mees, pigem poisike, palus luba teda ootama jääda ning naine andis loa, ajatu flirdižestiga, mis võinuks elada tuhat aastat

minevikus või tulevikus. *Või tahab ta seda ette kujutada? – Ei, ta lubas sul mitte muretseda. Hetkeks on sul talt lubadus, et ta tuleb su juurde tagasi.*

„*Ma ei saa ju selle maailmaga võidelda!*“ Kuidas saakski mina temaga võidelda? Vaata vaid, millised relvad tal on! Kui laiad ja võimatud rinded igas ilmakaares. Vaata otse kurnatusest, missugused on ta meetodid! *Kõik saab korda* – see on lubadus, mis ühteagu päästab, petab, parandab ja rikub – just nagu armastus. „*Ma ei õelnud oma päris nime...*“ Ühtäkki uskus tema – kakskümmend üks ja natuke peale – end *täpselt* teadvat, mida tähendab eklektiliselt surra.

Niisamuti mõtles äsjasele momendile tagasi naine, pidades seda justkui sümboolseks käivituseks, objektiivseks sissejuhatuseks kõigele, mis järgnes. Üheks neist ajatuist hetkedest, milles kübeke sinust eksisteerib alati edasi, kuna tunnid jätkuvad omasoodu. *Kõik saab korda.*

Praegu aga laskus ta sügavamale keldrilabürinti, ruumi, mille keskel, laua taga, ootasid neli meest. Tõepoolest *saab kõik korda...*

Ükski neist polnud esimeses nooruses, kuid kuna kõik olid ropprikastele inimestele kohaselt igati hoolitsetud, ei saanud kellegi vanuse kohta täpsemaid oletusi teha, kui välja arvata kaks meest, kelle juuksed olid hallid. Nad mängisid kaarte ning jõid veini.

Peaaegu tüüpiline äripartnerite kohtumine. Ainult et peomaja uktsel seisid relvastatud valvurid. Ja piisas ühest pilgust nende inimeste silmadesse, et neid kartma õppida.

„Marie Scarlett,“ ohkas tüse vanamees, ilmselt vanim kohalviibijatest, kui naine istet võttis ning enda ees lebavaid kaarte uuris, justkui oleks vaid hetkeliselt pausilt naasnud, „sinu nahas ei tahaks küll olla. Kõige muu ees oleksime me silma kinni pigistanud... aga see satelliit! Miks sul *seda* vaja oli?“ Mees sõrmitses rääkides oma maopeaga jalutuskeppi, mille silmades hiilgasid õelad rubiinid. Omaniku silmad olid hämmastavalt sarnased.

Naine kergitas oma veetleva sinakashalli pilgu kaartidelt. „Mul on teie häiritusest kahju, aga ma ei pea vajalikuks vabandada.

Minu roll on asju *teha*. See ongi meie elukutsete peamine erinevus. Mulle ei maksta joomise ja jauramise eest.“

Kuigi torge oli suunatud vanamehele, vastas mees tema kõrval – kohalolijaist noorim ja igati šikk, teda oleks võinud mõne hiljutise miljardi-*start-up*'i asutajaks pidada. „See ei tähenda, et me plaani kuidagi varem käivitaksime. Meil on teisigi ettevalmistusi teha.“ Ta silmitses naist tähendusrikkalt. „Siinkohal pean ma hoiatama, et sinu suutmatus – pigem *soovimatus* – sellest aru saada asetab su väga ebamugavasse olukorda. Sa oled ehitanud tohutu relva ilma meie heakskiiduta. Sa tead, millena see Ülemnõukogule paista võib...“

Marie Scarlett naeratas meeldivalt, samas õelalt. „Ma loodan, et te adute ka, millena see *mulle* praegu paista võib. Ma kuulen *ähvardust* oma hästi tehtud töö eest...“ Tema meloodiline hääl oli sõltumatu, mõjukas, muutlik. Seda naist ei saanud käsutada. Mis tahes voli meestel tema üle ka oli.

„Kolm ässa,“ muheles teine vanem mees, kiitsakas hispaanlane, ning roobitses laua keskele laotud žetoonid suurelise žestiga endale. Naine heitis tumepunased juuksed üle õla ja turtsatas, kuna teised kaotajad päid vangutasid.

„Mu meele teevad rõõmsaks sinu kirglikud üritused. Aga sa pead leppima, et ajaks, mil sellest satelliidist kord kasu on, oled sa ammu pensionil,“ muheles maokepiga vanamees. Ruumis võttis maad ebamugav vaikus. Naine vaatas kaugusse, kerge muie suunurgas.

Kaardid läksid taas segamisele.

„Mis sellesse *ähvardusse* puutub,“ jätkas vanamees segamatult, „siis tõepoolest, ringlevad kuulujutud, et sa oled isetsema hakanud. Räägitakse, et sa ei ehitanud satelliiti nii ruttu, et meile heameelt valmistada, vaid hoopis selleks, et meid *reeta*. See on aga *väga laiduväärt*. On sinu ja ainult sinu huvides, et su tulevane pensionile saatmine kulgeks valutult ja vigadeta...“

Naine langetas silmad. Tema pilk olnuks ulakas, kui ta oleks olnud noor. Praegu oli selles pilkavat elukogemust. „Ja teie, ullikesed, usute kõike, mida räägitakse?“

Mees naeratas rõõmutult. „Ma mainin seda lihtsalt seetõttu, et *hoolin* sinust.“ – Selle lause peale võis naise suunurgas imeväikest vastikusekurdu märgata. „Ma ei tea, mis asju sa meie selja taga ajad, aga palun sul see avalikustada. Organisatsiooni eest ei jää niikuinii midagi varjatuks. Kuni sind kahtlustatakse, oled sa otseses ohus. Ja mitte ainult sina. Sa tead, et meil on üpris ebameeldivaid vahendeid ning me teame isikuid, keda nendega vajadusel survestada... sa ei taha, et nad surve alla langeksid, eks ole...”

Uued kaardid jagati välja. Mängijad kaalusid seisu ning maosilmadega mees kergitas algpanust.

„Ka sinu vanus ei tule siin kuidagi kasuks...” jätkas ta. „Juba käivad jutud su asendamisest. Näiteks,“ viipas mees viienda seltskonnaliikme poole, kes seni märkamatult istunud oli, „Eric on enda kandidatuuri juba üles seadnud!“ Eric oli suurt kasvu habemes mees, lihased käsivartel kummumas. Ka vestluse temale pöördudes ei vaeunud sünge tegelane kaartidelt pilku tõstma. „Ja miks mitte! Ta on sinust viis aastat noorem, ent mehed jäävadki hiljem vanaks, füüsiliselt vähemalt. Ta on tugevam, ta on *autoriteetsem* ning temaga on lihtsam suhelda, kuna tal pole teatavat naiselikku, pirtsakat *ülbust*. Või mis sa ise arvad, Eric?“ küsis ta peenutsevalt veini rüübates.

Eric tõstis pilgu, kinnitades selle jäägitult proua Scarllettile. Kõrvaltvaatajale võisid nad paista kui kaks metslooma, valmis teineteise kõri kallale sööstma. Veresooned Ericu jämedal kaelal tuksusid. Mehe sõnad tulid kumedalt kurgupõhjast: „Võim kestab vaid nii kaua, kuni ta muutub arengu võimaldajast selle takistajaks.“

Ericust õhkus autoriteediga pooleks teatavat vastikut jõhkrust nagu meestest, kes oma naise peksavad. Hispaanlane ja noormees vahtisid ruumis kõikjale mujale, kuna maosilmadega vanamehe tähelepanu ainiti kahele konkurendile keskendus.

Proua Scarlett turtsatas. „Ära näe vaeva nende filosoofia pähe tuupimisega, kullake. Palja jutuga sa siin kaua ei kesta.“ Irvitades pöördus ta maosilmadega mehe poole. „Ehk, nagu ma näen, pole mul konkurentsi ollagi! Teie parim pakkumine on see saepakk.“

Ericu keha tõmbus pingule ja sooned joonistusid lõhkemisohtliku teravusega välja nii kätel kui kaelal. „Vait, eit!“ sisistas mees. Proua Scarlett imetles ükskõikselt oma küüsi.

„Katsugem nüüd oma impulsse talitseda!“ manitses maosilmadega mees hoiatavalt sõrme tõstes nagu vanajumal ise. „Me elame ju *tsiviliseeritud* ajastul. Ebameeldiv oleks seda sõbralikku mängu siin inetu stseeniga lõpetada. Lihtsalt arvestage teineteisega ja lähme õhtuga edasi. Elu ju rajanebki konkurentsil, mis?“

„Ei!“ Eric virutas rusikaga vastu lauda. Tema silmad lõikasid proua Scarletti omadesse „*Sinu* asemel ma muretseks, *vanamoor*. Ma kardaks! Mul oleks surmahirm!“

„Eks ole?“ Proua Scarlett muigas mõistvalt. „Aga mina ei muretse. Miks ma peaksin muretsema? Ma ei karda sind. Sel poleks ammugi mõtet... Ja sinu õnneks oli mul arveteklaarimine niigi plaanis...“ Nende sõnadega tõmbas ta mantlihõlma alt lagedale püstoli ja hakkas sellele summutit peale keerama.

Kõik istusid vaikuses, mida täitis üksnes Marie Scarletti summuti õrn krigin. Naisel poleks pidanud relva kaasas olema, ent nad ei hakanud muretsema, teades, et too ei saaks neid mitte kuidagi ohustada. Seda veidram näis see jõudemonstratsioon praegu. Summuti paika saanud, võttis proua Scarlett oma veinipokaali, rüüpas tühjaks, ja suunas pilgu teravate kulmude alt maosilmadega mehele. Siis tõstis ta relva.

„Palun, lõpetame need lapsikused!“ Vanamehe hääles polnud õrnagi ärevust. „Sa oled täiemõistuslik täiskasvanud inimene, Scarlett. Niisamuti meie. Sa tead oma kohta... Korista see nüüd mu näost!“

Proua Scarlett üksnes naeratas saatanlikult ja nõjatus toolil tahapoole.

Nüüd muutus vanamees juba tibia närviliseks. „Ülemnõukogu...“ alustas ta. Siis vajutas proua Scarlett päästikule ja mehe ajud lendasid seinale.